

Отъ брака на Никола Кръстевъ съ Марина Пенкова се раждатъ десетъ деца — седемъ братя и три сестри: Христо, Кръстю, Иванъ, Петъръ, Димитъръ, Георги, Тодоръ, Щилияна (Тяна), Бойка и Ангела.

Никола, бащата, билъ по занятие кебеджия, т. е. изкарвалъ кебета — прочута домашна индустрия на времето въ Сливенъ — и търгувалъ съ това мѣстно производство, поради което станалъ доста заможенъ и влиятеленъ човѣкъ.

Отиването му презъ 1842 г. до Иерусалимъ, съ цѣлото семейство, дало поклонически титли на всички членове отъ семейството — знакъ на благородство и благочестие въ ония патриархални времена. Хаджи Димитъръ, — петиятъ синъ на Х. Никола — се родилъ на 10 май 1840 година. Въ своята детска възраст той се отличавалъ съ оная буйность и упоритость, която не се поддавала на никакви родителски съвети и на никаква обществена дисциплина. Когато родителитѣ сж тъкали, прели, търгували и работили отъ сутринъ до вечеръ, децата имъ, съ кжсъ хлѣбъ въ ржка, растѣли и се самовъзпитавали по пжтя и площадитѣ. Задъненитѣ улици на града, празнитѣ мѣста отъ разрушени кжщи, широкитѣ корита на тритѣ бѣлопѣсчливи рѣки, които минаватъ презъ града — Асеновската, Селишката и Новоселската — склоноветѣ на покрититѣ съ лозя околности на Сливенъ, близостъта на сливенския балканъ, покритъ съ люлека, иглика, божуръ и здравецъ, градинитѣ окичени съ разнообразни овощия, — всичко това представлявало една просторна арена, дето Хаджи Димитъръ можалъ да растне на воля и да прояви своята буйность. Той осъмвалъ и замръквалъ по тия мѣста съ другаритѣ си. Съ тѣхъ той ходѣлъ да търси птичи гнѣзда, да бие змии и гущери, да пали и прескача огньовете, да се кжпи въ рѣкитѣ, да ходи по лозята, да скита по сипеитѣ на балкана, или пѣкъ да се състезава на борба съ момчетата отъ други квартали, като не оставялъ никого на мира. По разказа на съседитѣ „очитѣ му гледали на кръвъ“ и не веднажъ сж се оплаквали на родителитѣ му зарадъ неговитѣ беди. Най-голѣмата наклонность на неговото вихрено детинство била, разбира се, да задява турчета, да ги гони съ камъни и да устройва битки, така че не веднажъ предизвикани отъ него връстници сж си отивали въ дома съ пукната глава. Понѣкога биткитѣ се обръщали на цѣли сражения. Това ставало най-вече на рѣка Коруча (Асеновската) между две махали отъ двата срещуположни брѣга на рѣката. Презъ лѣтнитѣ дни Х. Димитъръ събира другаритѣ си отъ Клуцохоръ за битка. Той е храбриятъ имъ малъкъ воевода. Отъ срещнатата ма-